

Bársony Józsefné Bátyjával És Mostohaanyjával

A mostohaanyám [Bauer Izidorné Schwarz Janka], a testvérem [Bauer Árpád] és én vagyunk a képen, az első világháború alatt valamikor. Anyám halála után az új házassággal apám épp csak rendezte ügyeit, és mire egyenesbe jöttünk volna, eljött a keserű időszak is. Miután apámat elvitték katonának az első világháborúban, nem maradt kereső, aki eltartsa, így hát anyám kellett eltartsa bennünket. Mivel tartaléktőkének nem volt, ott álltunk minden jövedelem nélkül. Anyám tanult fehérnemű-varrónő volt. Sikert ért neki egy nagyon előkelő belvárosi szaküzletben munkát vállalnia. Nagyon szépen dolgozott mint bedolgozó, rajz után csodás dolgokat varrt, nagyon meg

voltak vele elégedve, de olyan keveset keresett, hogy csak saját magát tudta belőle eltartani meg a lakbért fizetni. Apánkat nem láttuk, tudtuk hogy él, de hogy mikor látjuk viszont, fogalmunk sem volt, csak azt tudtuk, hogy anyánk nagyon várja, mert minden személyes holmijára nagyon vigyázott. Időnként elővette és szellőztette, hogy a moly bele ne menjen. Minden évben eltett lekvárt, mindenféle befőttet, és ahhoz nem volt szabad hozzányúlni, mert az a papának volt eltéve, nekünk ebből nagyon kevés jutott. Jellemző hogy a bátyám néha egy kissé megdézsmálta, és ezért bizony büntetés járt. A gyerekkorunk úgy telt el, hogy megszoktuk azt, hogy szegények vagyunk. Ritkán előfordult, hogy anyánk ünnepi délutánt rendezett, ez nagyon ritkán volt. Elküldött bennünket a cukrászdába, és hozatott velünk két-három minyont, és kibontott egy üveg befőttet. Ilyenkor bezárta az ajtót, hogy a nagymama meg ne tudja, mert ő ezt könnyelműségnek tartotta volna. Így zajlott az életünk, de nekem legeslegjobban a babusgatás hiányozott, mert azt láttam, hogy a másik anya, ha a gyerek rossz megveri, de nemsokára utána megöleli és csókolja. A bátyám 1907. szeptember nyolcadikán született, Budapesten. Gyerekkoromban sokat voltunk együtt, mert nem mehetett játszani, csak ha engem is vitt magával. De én igazából egy kolonc voltam neki. Fölkapott, aztán szaladt velem, mert utol akarta érni a társait.